

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Apró Ferenc (címe) ügyvéd által képviselt (felperes neve, címe) felperesnek a (jogtanácsos neve) jogtanácsos által képviselt Budapesti Rendőr-főkapitányság (1139 Budapest, Teve u. 4-6.) I. rendű és a (képviselő neve) ügyész által képviselt Legfőbb Ügyészség (1055 Budapest, Markó u. 16.) II. rendű alperesek ellen személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása miatt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. június 21-én kelt 26.P.20.483/2008/21. számú ítélete ellen a felperes részéről 22, 23. és 24/F/2. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 42.000 (negyvenkettőezer) forintra felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 10.000 (tízezer) forint fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 72.000 (hetvenkettőezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes többször módosított kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy a Budapesti Rendőr-főkapitányság I. rendű alperes és a Legfőbb Ügyészség II. rendű alperes megsértette a tisztességes eljáráshoz, a hatékony jogorvoslathoz fűződő személyiségi jogát, valamint az egyenlőséghez való jogát, továbbá a hátrányos megkülönböztetés tilalmát.

Az alpereseket fejenként 300.000 forint államigazgatási jogkörben okozott nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték.

Az I. rendű alperes előadta, hogy jogsértést nem követett el, a felperes személyiségi jogsérelmet nem igazolt és államigazgatási jogkörben okozott kárát sem bizonyította.

A II. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a büntető eljárások során hozott határozatok felülvizsgálatára a polgári peres eljárásban nincs jogszabályi lehetőség, és arra nem kötelezhető, hogy valakivel szemben eljárást folytasson. Kérte a felperes megalapozatlan kártérítés iránti igényének az elutasítását is.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét nem találta alaposnak, ezért az ítéletével elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000 forint kereseti illetéket.

Az ítélet indokolásában ismertette az Alkotmányról szóló 1949. évi XX. törvény 57. § (1) bekezdését és (5) bekezdését, majd rögzítette, hogy a felperes által sérelmezni vélt jogok nem a személyiség részei, hanem az alkotmányosság biztosításának eszközei, így azok nem minősülnek személyiséghez fűződő jogoknak.

Az elsőfokú bíróság szerint az egyenlőség iránti jog megsértése sem volt értelmezhető.

Ismertette a Ptk. 76. §-át majd kifejtette, hogy az egyenlő bánásmód sérelme nem volt megállapítható, mert a felperes arra hivatkozott, hogy külföldi tartózkodása miatt nem tudta jogait gyakorolni, azonban jogi képviselővel rendelkezett, jogorvoslati jogát gyakorolni tudta. Az, hogy nem volt elégedett a megbízottaival nem volt összefüggésbe hozható az alperesi magatartásokkal. Az elsőfokú bíróság megállapította azt is, hogy az alperesek nem kezelték a felperest másoktól megkülönböztetve.

Ezt követően ismertette a Ptk. 349. § (1) és (3) bekezdését és kiemelte, hogy a bíróságnak nem az a feladata, hogy a kereset alapjául szolgáló ügyekben állást foglaljon, hanem az, hogy megítélje, hogy az alperesek eljárása jogszabályszerű volt-e.

Az elsőfokú bíróság okszerűtlen eljárási magatartást az alpereseknél nem tapasztalt.

A felperes beadványaiban saját álláspontját kifejtve hivatkozott a kirívóan okszerűtlen eljárásra, de az elsőfokú bíróság azt tapasztalta, hogy a felperes különböző bejelentéseivel bizonyos eljárásokat kívánt kiváltani, s amikor az eljáró hatóság nem osztotta az álláspontját, akkor azt jogellenesnek minősítette. Megállapította, hogy a felperes lényegében keresetét arra alapította, hogy az általa szándékolt hatásokat nem tudta elérni, mert kérelmeit elutasították. Ezen eljárásokkal kapcsolatosan azonban a felperes indokolatlan és helytelen eljárási elemekre nem mutatott rá.

A felperes ...-én kelt levelével tájékoztatást kért a BRFK XIII. Kerületi Rendőrkapitányságtól az általa ... és ..., valamint ... ellen személyiségi jogai megsértése miatt indított vizsgálatról. Az elsőfokú bíróság szerint a felperesnek ezzel a tényállással összefüggésben érvényesített nem vagyoni kártérítés iránti igénye elévült (1. pont).

Az ...-vel kapcsolatban előadottak során figyelembe veendő volt, hogy a sérelmezett határozat a szerződés tartalmáról és az elszámolás lehetőségéről, a szerződés

felszámolásáról ejtett szót. A szerződés érvénytelenségét, a megbízási díj visszaszerzését a felperes nem érthette el. A határozat számot adott a csalás törvényi tényállási elemeinek elemzéséről is és semmiféle okszerűtlen intézkedés nem volt tapasztalható az I. rendű alperes magatartásában. Az, hogy a felperes a határozattal szemben jogorvoslattel nem élt, az az alperesek terhére nem róható.

Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a rendőrhatalóság a tartás elmulasztásával kapcsolatos határozatában a büntető törvényi tényállást elemezve következetes álláspontot fejtett ki. A tényállást felderítette, logikus következtetést vont le, a felperes jogérvényesítését nem gátolta, okszerűtlen intézkedést nem hozott.

Az alperesek eljárása és annak eredménye azt igazolta, hogy a felperesnek jogsérelme és kára nem keletkezett (2. pont).

A beszerzett rendőrségi, valamint a II. rendű alperes által csatolt iratok alapján az volt megállapítható, hogy az eljáró rendőr a felperes panaszaival érdemben foglalkozott, a felperes írásban és szóban is felvilágosítást kapott, amit nem fogadott el, nem vett tudomásul. Ezen eljárás során az I-II. rendű alperes közt vita alakult ki annak eldöntése körében, hogy melyikük hatáskörébe tartozik a panasz, illetve az ellenvetés elbírálása.

Az elsőfokú bíróság kiemelte, hogy a polgári bíróságnak nem feladata és hatáskör hiányában lehetősége sincs arra, hogy ezekben az alperesi hatásköri kérdésekben állást foglaljon.

Mindezeket kiemelve az elsőfokú bíróság valamennyi tényállással összefüggésben megállapította, hogy az I. és II. rendű alperesek jogellenes, károkozó magatartást nem tanúsítottak, ezért a felperes kártérítés iránti igényét teljes egészében elutasította.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a Pp. 253. § (2) és (3) bekezdése alapján kérte a határozat megváltoztatását, illetve az ítélet hatályon kívül helyezését, mert tévesen került megállapításra a tényállás és tévesen alkalmazta az elsőfokú bíróság a vonatkozó jogszabályokat, döntése nem helytálló az alkalmazott anyagi jogszabályokra figyelemmel sem.

Az elsőfokú bíróság nem értékelte, hogy az alperesek nem tettek semmilyen intézkedést, figyelmen kívül hagyta a két alperes kirívóan okszerűtlen döntéseit.

Hivatkozott a Pp. 253. §-ához fűzött kommentárra is. Kifejtette, hogy az ítélet félreértelmezte a tényeket és a vonatkozó jogszabályokat, a határozat sérti az 1993. évi XXXI. törvényt, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló Rómában kelt egyezmény 6. Cikkét, a 14. Cikkét, továbbá a Pp. 206. §-át.

A Ptk. Kommentárja kimondja, hogy a személyhez fűződő jogokhoz kapcsolódó objektív jellegű sajátos személyiségvédelmi eszközök alkalmazására vonatkozó igények nem évülnek el. Ennek ellenére a Legfőbb Ügyészség 2010. február 24-én kelt ellenkérelmében az elévülésre hivatkozott. Kérte az ítélőtáblát, hogy utasítsa el ezt a kifogást és foglalkozzon érdemben az ...-vel szembeni követeléseivel.

Hivatkozott dr. Petrik Ferenc, A személyiség jogi védelme című könyvében írtakra, a BH.2001.467. számú legfelsőbb bírósági határozatra.

Álláspontja szerint a BRFK kirívóan okszerűtlenül járt el és megsértette a személyhez fűződő jogaihoz tartozó információs alapjogait, az 1992. évi LXIII. törvényt akkor, amikor ... jelentését csatolta a ... ellen tartás elmulasztása miatt indult büntető és pótmagánvádas eljárás irataihoz.

A Legfőbb Ügyészség kirívóan okszerűtlen módon járt el, nem teljesítette a törvényi feladatát és nem tette meg a kellő intézkedéseket a két rendőr elleni panasszal kapcsolatban.

Állította, hogy ... nem dolgozott a nyomozáson, így az ő rendőri jelentését nem lehetett volna elbírálni, ... ellen tett panaszát pedig nem lehetett volna elküldeni a Pesti Központi Kerületi Bíróságra.

Az érdemi intézkedés megtétele helyett a BRFK XIII. Kerületi Rendőrkapitányságának a vezetője az iratokat elküldte a XIII. Kerületi Ügyészségre, ami kirívóan okszerűtlen volt és sértette a személyes adatok védelmét, emberi méltóságát is.

A BRFK és a Legfőbb Ügyészség is megküldte a két rendőr jelentésének egy példányát a PKKB-ra, ezáltal sértették a bűnügyi adataival kapcsolatos a célhoz kötöttség elvét és az információs önrendelkezési jogait, adatait nem a célnak megfelelően kezelték. Mivel ... rendőr nem vett részt a nyomozásban, így az ő jelentését nem lehetett volna a nyomozati iratokhoz csatolni. ... jelentését pedig sem a tartás elmulasztása miatt indított nyomozás iratanyagához, sem a pótmagánvádas ügghöz nem lehetett volna kapcsolni.

Hivatkozott a Be. 169. § (1), (2), (3) és (4) bekezdésére is.

Álláspontja szerint mind a két alperes megsértette az információs alapjogait, megsértették az Avtv. által garantált jogait, mivel a rendőri jelentés szerint bizonyított módon ... rendőr is tudomást szerzett a nyomozás során megszerzett adatokról. A rendőri jelentésben írtak bűnügyi adatainak minősülnek, különleges személyi adatainak számítanak, amelyet az Avtv. és a Btk. is különleges védelemben részesít.

Kifejtette, hogy a Legfőbb Ügyészség megsértette azon személyhez fűződő jogát, amelyet az Alkotmány 51. §-ában garantál, mivel álláspontja szerint nem gondoskodott jogainak védelméről, nem működött közre jogai biztosításában.

Az ...-vel kapcsolatban a két alperes hozott ugyan 2001-ben határozatot, de azt nem postázták, csak azt követően, hogy panaszos levelet küldött a Belügyminisztériumnak. Az alperesek nem jártak el az Alkotmány 51. §-ában garantált módon és az ...-vel és annak az ügyvezető igazgatójával, ...-al szemben nem gondoskodtak jogai védelméről.

Az alperesek hibásan derítették fel a tényállást és hibásan alkalmazták a vonatkozó jogszabályokat.

Közölte, hogy 2002-től külföldön élt, nem ismerte a magyar jogot, nem tudta a rendes jogorvoslati lehetőségeket érvényesíteni. Keresete azt bizonyítja, hogy a külföldön élőket hátrányosan megkülönbözteti a magyar jogrendszer, földrajzi helyzete miatt az egyenlőséghez való joga is sérült.

A Budapest XIII. Kerületi Rendőrkapitányságon ... szám alatt ... ellen tartás elmulasztásának vétsége miatt indított büntetőeljárással kapcsolatosan előadta, hogy 2001-ben tett feljelentése ellenére az alperesek nem intézkedtek. Előadta, az

ügyészség iratkezelési szabályzata nem teszi lehetővé azt, hogy a beérkezett levelek oldalait összekeverjék más levelekkel, mert ez jogellenes.

A 2009. július 4-én kelt beadványához mellékelte az elsőfokú bíróságnak a ... számú ügyben készült beadványát, ami egyben panasz is. A Legfőbb Ügyészség nem intézkedett megfelelően a ...-al kapcsolatos feljelentéssel összefüggésben. Ezen túlmenően a büntetőeljárás során 2003-ban hozott határozatot nem postázták ki, így megsértették az 1998. évi XIX. törvényt, annak is a 169. § (4) bekezdésében írtakat.

A ... ellen indított tartás elmulasztásának vétsége miatti büntetőeljárással kapcsolatosan ezen per folyamán álláspontja szerint bizonyítást nyert az, hogy Magyarország megsértette az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló törvény 6. Cikkét, a tisztességes eljáráshoz való jogot. Alaptalan a Legfőbb Ügyészség 2010. június 21-én megtartott tárgyaláson előadott érvelése, amely szerint a PKKB elutasította a pótmagánvádas eljárást.

Az alperesek kirívóan okszerűtlenül jártak el és megsértették a Be. előírásait, amikor nem intézkedtek érdemben a Legfőbb Ügyészségnek 2003. június 28-án kelt levelében elküldött feljelentéseivel kapcsolatosan.

Ezt követően ismertette a büntetőeljárásról szóló törvény rendelkezéseit, majd kérte a Fővárosi Ítéltáblát, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a határozatot helyezze hatályon kívül és a kereseti követeléseinek adjon helyt.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg a tényállást és tévesen értelmezte a vonatkozó jogszabályokat.

Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Álláspontja szerint a tényállás kellő módon került feltárára, abból a bíróság helytálló következtetést vont le.

A per során kiderült, hogy nem hozott a felperes által kifogásolt eljárás során olyan ellentmondásos, vagy jogszabálysértő intézkedést, amely megalapozná a felperes személyiségi jogának sérelmét. Állította, hogy nem tanúsított olyan jogellenes magatartást, amellyel ok-okozati összefüggésben a felperest kár érte volna.

A Legfőbb Ügyészség, a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság határozatának helybenhagyását.

Álláspontja szerint sem a hatályon kívül helyezésnek sem az ítélet megváltoztatásának nem állnak fenn a jogszabályi feltételei, mert az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, abból okszerűen levont következtetéssel, az alkalmazott jogszabályok megjelölésével és megfelelő mérlegeléssel megalapozottan utasította el a keresetet.

A felperes számtalan perben kívánta szubjektív megközelítésű jogi nézeteit, abból kiindulva pedig jogi elvárásait érvényesíteni. Valamennyi eljárás során a számára kedvezőtlen, nem megfelelő, ekként megítélése szerint kirívóan okszerűtlen döntést a kártérítési, valamint a személyiségi jog megsértése miatti eljárásban kívánja érvényesíteni.

Ismertette a ... számú eljárásban, a Pest Megyei Bíróság ... számú végzésében, a Fővárosi Bíróság ... számú végzésében, a Fővárosi Bíróság ... számú végzésében,

a Csongrád Megyei Bíróság ... számú végzésében, a Békés Megyei Bíróság ... számú végzésében, a Fővárosi Bíróság ... számú ítéletében, a Szegedi Városi Ügyészség ... számú átiratában, a Heves Megyei Bíróság ... számú eljárásában hozott határozatokat és azok indokolását.

Nyomatékkal utalt arra, hogy a jogszabályoknak megfelelően a beadványokat nem megnevezésük, hanem tartalmuk szerint kell elbírálni. Kiemelte, hogy az ügyészség vagy más hatóságok konkrét ügyben hozott döntéseit sérelmező beadványok bűncselekmény megállapítására alkalmas konkrét tények, adatok hiányában nem tekinthetők feljelentésnek.

A felperes legtöbb beadványának lényege az, hogy a hatóságok döntéseivel nem ért egyet, illetve azok előzetes személyes elvárásainak nem felelnek meg.

Vitatható az is, hogy beadványai feljelentésnek tekinthetők-e.

Egyebekben a részletes érdemi ellenkérelmében foglaltakat változatlanul fenntartotta.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a bizonyítékok Pp. 206. § (1) bekezdése szerinti mérlegelésével helyesen állapította meg a tényállást, amelyre alapított érdemi döntése helytálló, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdésének és a Pp. 254. § (3) bekezdésének megfelelően helybenhagyta, annak helytálló indokai alapján.

Az elsőfokú bíróság eljárása során nem követett el olyan eljárási szabálysértést, ami az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát akadályozta volna.

Az elsőfokú bíróság a perbeli jogvita elbírálásánál irányadó jogszabályi rendelkezéseket és állásfoglalásokat teljes körűen ismertette, ezért a másodfokú bíróság csak visszautal azokra.

A felperes a tisztességes eljáráshoz, a hatékony jogorvoslathoz fűződő személyiségi jog, az egyenlőséghez való jog megsértése miatt, továbbá a hátrányos megkülönböztetés tilalmára hivatkozással terjesztett elő kereseti kérelmet.

A Pp. 2. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla azt emeli ki, hogy a bíróságnak az a feladata, hogy a feleknek a jogviták elbírálásához, a perek tisztességes lefolytatásához és ésszerű időn belül történő befejezéséhez való jogát érvényesítse.

Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a „tisztességes eljárás” (fair trial) - Pp. idézett törvényhely által megfogalmazott követelménye magában foglalja a bírósággal és az eljárással szemben megkövetelt tulajdonságokat (pl. „igazságos tárgyalás”) és egyben biztosítja az Alkotmány 57. §-ában írt valamennyi eljárási garancia teljesedését is.

A tisztességes eljárás követelménye jogi normaként került ugyan megfogalmazásra, az azonban nem konkrét eljárási szabálynak, hanem olyan, ún. alapelvi szintű rendelkezésnek minősül, amely a Pp. valamely konkrét szabályának az értelmezése során értelmezési szerepet, a jogi szabályozás esetleges hiánya, tehát az ún. joghézag esetén pedig hézagpótló szerepet tölt be.

Jelen perben a „kirívóan okszerűtlen, jogszabályellenes eljárás” az I. rendű alperessel szemben nem volt megállapítható, a nyomozás lefolytatásának „megtagadása” az eljárás során nem volt igazolt, arra semmilyen okirati vagy egyéb bizonyíték nem merült fel, mint ahogy a II. rendű alperes eljárása során sem, így az alperesek nem sértették a felperes tisztességes eljáráshoz fűződő személyiségi jogát és a felperes sem hivatkozott olyan okra, körülményre, ami indokolta volna a jogsértés megállapítását.

Az Alkotmány 70/A. §-ának (1) bekezdésével, illetőleg a Ptk. 8. §-ának (1) bekezdésével összhangban a Ptk. 76. §-a a személyhez fűződő jogok megsértésének minősíti a magánszemélyek bármilyen hátrányos megkülönböztetését. A törvény idézett rendelkezése csupán a példálózó felsorolását tartalmazza az ezt megvalósító magatartásoknak, azokat taxatív módon nem sorolja fel. Ezért a bírói gyakorlatra hárul e jogszabálynak tartalommal való megtöltése az ezzel kapcsolatos jogvita elbírálása során. Ennek a bíróságok a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében biztosított mérlegelési jogkörükben eljárva tesznek eleget. A másodfokú bíróság ugyancsak a körülményeknek, valamint a peres felek hivatkozásainak egybevetésével azt a következtetést vonta le, hogy a felperes személyének hátrányos megkülönböztetésére sem az I. rendű alperes, sem a II. rendű alperes eljárása során nem került sor. Az egyenlő bánásmód követelménye a kötelezettekől azt kívánja meg, hogy tartózkodjanak minden olyan magatartástól, amely bizonyos tulajdonságaik alapján egyes személyekkel vagy személyek egyes csoportjaival szemben közvetlen vagy közvetett hátrányos megkülönböztetést eredményez. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértését jelenti különösen: a hátrányos megkülönböztetés, a zaklatás, a jogellenes elkülönítés, a megtorlás, valamint az ezekre adott utasítás.

A hátrányos megkülönböztetés megvalósulhat közvetlenül és közvetetten.

Ilyen jellegű cselekmény a periratok alapján nem volt megállapítható, a rendőrhatalóság a tartás elmulasztásával kapcsolatos eljárást feltárta, a felperes jogérvényesítését nem akadályozta, okszerűtlen a felperes személyét hátrányosan megkülönböztető döntést nem hozott, jogai gyakorlásában nem akadályozta.

Az Alkotmány 57. § (5) bekezdésében szabályozott jogorvoslathoz való jog szerint mindenki jogorvoslattal élhet az olyan bírósági, közigazgatási és más hatósági döntés ellen, amely jogát, vagy jogos érdekét sérti. A jogorvoslathoz való jog mindenkit megillet. Ennek azonban - mint ahogy az Alkotmánybíróság több határozatában is rámutatott - többféle formája lehet. A jogorvoslathoz való jog mint alkotmányos alapjog a benne rejlő tartalma az érdemi határozatok tekintetében a más szervhez vagy ugyanazon szervben belüli magasabb fórumhoz fordulás lehetősége.

A másodfokú bíróság szerint nem sérült a felperes jogorvoslati joga sem, őt a fellebbezések előterjesztésében az alperesek nem gátolták, nem zárták el attól, hogy a fellebbviteli fórumokhoz forduljon, a jogorvoslati lehetőségekről, annak feltételeiről minden egyes esetben tájékoztatták, így nem sérült emiatt sem a felperes személyhez fűződő joga.

A másodfokú bíróság fontosnak tartja kiemelni azt, hogy amiatt, hogy a felperes az alperesek, mint hatóságok döntéseivel, rendelkezéseivel nem értett egyet, a személyhez fűződő jogsértés megállapítását nem teszi indokolttá, különösen akkor, ha a felperes a saját elhatározása alapján fellebbezési jogával nem élt, a határozatokat és azok indokolását nem sérelmezte.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság helytállóan értékelte a perben rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, hatósági iratokat és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy nem a felperes bizonyította, hogy jogsérelem érte.

A másodfokú bíróság azt is kiemeli, hogy a felperesnek az ...-vel szembeni feljelentése miatt indult eljárás során tett nyomozati cselekmények és a hozott határozatok, tekintve, hogy azok ellen, illetve a nyomozás megszüntetése ellen a felperes nem élt panasszal, ezért az a jelen perben nem vizsgálható.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla arra is, hogy a II. rendű alperes által a fellebbezési ellenkérelemben konkrétan, egyedileg megjelölt ügyek, illetve az azokban hozott határozatok is azt támasztják alá, hogy az alperesek részéről semmilyen személyiségi jogsértés nem valósult meg.

Az alperesek a szükséges eljárásokat lefolytatták, a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a jogszabályoknak megfelelő határozatokat meghozták, azt kellőképpen indokolták, ezért - mint ahogy azt az elsőfokú bíróság is kifejtette - nem volt olyan magatartás, ami alapján a jogsértés megállapítható lett volna.

A felperes a személyhez fűződő joga megsértésének a megállapítását kérte, és az I-II. rendű alperestől nem vagyoni kártérítést is követelt, s mivel annak összege meghaladta a meg nem határozható pertárgy értéket, ezért az illetékekről szóló 1990. évi XCIII törvény 39. §-a szerint a 700.000 forintot kellett alapul venni, s így az Itv. 42. § (1) bekezdése alapján a felperes által fizetendő illeték mértéke 42.000 forint. Mivel az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét nem ennek megfelelően állapította meg, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét e körben megváltoztatta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban felmerült költségek viseléséről a Pp. 239. §-án keresztül érvényesülő Pp. 78. § (1) bekezdése, a 32/2003.(VIII. 22.) IM rendelet, valamint a 6/1986.(VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése szerint döntött.

Budapest, 2011. március 1.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Győriné dr. Maurer Amália s.k.. Vuleta Csaba s.k.
előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő